

Evangelizációs világkongresszus a dél-afrikai Fokvárosban

A magyar delegáció tagjai

Billy Graham 1974-ben a svájci Lausanne-ba hívta össze a világ minden tájáról azokat a meghatározó tekintéllyel rendelkező evangélistákat, missziós szervezetek vezetőit és a különböző felekezeti háttérű evangéliumi egyházak képviselőit, akik egyetértettek a világ újraevangelizálásának sürgető szükségességével. Az általa elindított mozgalom 1989-ben Manilában, most 2010-ben pedig a dél-afrikai Fokvárosban tartotta az úgynevezett Lausanne-i III. Evangelizációs Világkongresszusát.

Az Evangéliumi Világszövetség (Nemzetközi Aliansz) szervezésében

lebonyolított világkonferenciára több mint 4000 evangélista érkezett közel 200 országból. Magyarországról 15 főt hívtak meg és állták az utazás költségeit a szervezők. A meghívottak többsége a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz)

különböző felekezeti háttérű vezetői és tagjai voltak. A delegáció képviselői: dr. Szabó Dániel elnök, dr. Mészáros Kálmán alelnök, Pataki Albert alelnök, Szeverényi János alelnök, Szuhánszki Gábor főtáskár, dr. Kovács Géza tiszteletbeli elnök, dr. Bukovszki Ákos külügyi titkár, dr. Anne-Marie Kool, dr. Kovács Géza, Grész Gábor, Csuha József, Dani Eszter, Hulej Enikő, Kis Sándor Endre és dr. Illés János. A következőkben a delegáció egyik képviselőjének a konferencia lényeges kérdéseit érintő rövid összefoglalását közöljük:

(folytatás a 348. oldalon)

Új lelkipásztor Szegeden

Szeptember 11-én, szombaton iktatták be Balogh Barnabást a szegedi baptista gyülekezet lelkipásztorának a Kálvin téri református templomban. Az ünnepi igehirdetést végző Győri Kornél ügyintéző lelkipásztor emlékeztette a beiktatott szolgátársat arra, hogy Isten által olyan megjelölt ember, akitől segítséget és megoldást várnak. A beiktatást dr. Mészáros Kálmán, egyházunk elnöke végezte. A frissen beiktatott lelkipásztor biztonyságtételében hangsúlyozta, hogy hite szerint a szolgálata nem egyszemélyes vállalkozás, ha-

nem „teammunka”. Örömeinek adott hangot amiatt, hogy az eddigi közös idő bizonyította, hogy nem csak fogyasztók a testvérek. „Ő s az isten egyet akar” – idézte Petőfi Sándor versének gondolatát, majd így zárta beszédét: Ez az idea az enyém is.

Beszélgetés a beiktatás után Balogh Barnabás lelkipásztorral

– Mit tartasz a körzetben és a gyülekezetben a legfontosabb feladataidnak?

– Szeretném, hogyha jobban látszanánk mint gyülekezet a városok, falvak közéletében.

(folytatás a 346. oldalon)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

Mivel így vonzódtunk hozzátok, készek voltunk odaadni nektek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkiünket is, mert annyira megszerettünk titeket. (1Thessz 2,8)

A HÉT GONDOLATA

Az ige átadása abban különbözik egyéb foglalatosságoktól, hogy ez nem független attól, aki továbbadja. Ezért az igehirdetés nemcsak egy „mesterség”, hanem inkább életstílus. Az igehirdető élete nagyban befolyásolja az általa hirdetett ige hatékonyságát. Az ige hirdetéséhez mindig mellékelnünk kell, mint egy ábrát, a saját életünket! Sőt, az életünk akkor is „mellékelve” van, ha ezt nem szeretnénk! (Ifj. Budai Lajos – Zilah)

A HÉT GYAKORLATA

Ha megérintett egy ige mostanában, engedd, hogy egész héten foglalkoztasson: foglalkozz vele, keresd a megvalósítását napról napra!

A HÉT IMÁJA

Istenem, köszönöm, hogy szereteted áthatja az életet! Köszönöm, hogy a te közeledben megtalálhatuk életünk értelmét, és így valóban boldogok lehetünk. Segíts nekünk a mai napon is, hogy jó dolgokat közvetítsünk a gyülekezetben és a családban is! Adj, kérünk, ígét nekünk, és meghitt beszélgetéseket, hogy e nap által is gazdagabbak legyünk, és segíthessünk másoknak is! Ámen. (Ifj. Budai Lajos – Zilah)

A szeretet hiányát az ember soha nem pótolhatja; ám a szeretet minden mást pótol.
P. Matteo

(Új lelkipásztor... folytatás a címloldalról)

Úgy látom, hogy ezen a területen van még sok tennivaló, és örülök, hogy partnerek a gyülekezet tagjai. Volt már kilépésünk az elmúlt évben a négyszáz éves baptista mozgalom jubileumának kapcsán. Úgy látom, erre van igény, és szeretnénk mi is értékeinkkel kiállni. Ez egyfajta missziós terv is, hogy megismerve bennünket, egyre többen találhassák meg a helyüket közöttünk, térhessenek meg és lehessenek Isten gyermekei.

– Ez a kilépés hogy kapcsolódik a te elgondolásaidban a misszióhoz?

– A hit hallásból van, a hallás Krisztus beszéde által – ismerjük az alapigét a Római levélből. Ha kilépünk egy rendezvénytől, nyilvánvalóan sohasem öncélúan tesszük ezt. Igyekszünk mindig evangéliumot hirdetni. A magam részéről nagyon elkötelezett vagyok. Ha csak néhány percben hangzik, Isten fel tudja használni azt a néhány percet is, ha megszólal az evangélium prózában, versben vagy énekben. Tudjuk, hogy Isten ígéje nem tér vissza üresen, erről tapasztalatunk van. Az említett alkalom kapcsán is.

– Szeged városát a hit szempontjából milyennek ismerted meg?

– Akiket megismertem, nyilvánvalóan egyházhoz, gyülekezethez kapcsolódó, elkötelezett és jó szándékú emberek, akik akarnak tenni. Hogy a szegedi szekularizált társadalmat hogy lehet jól megszólítani, ez még elég sok szempontból kérdés a számomra. Ezekkel a megismert keresztyén gyülekezetekkel, emberekkel fogunk erről még sokat beszélni és lépni is, amikor ebben világosságra és egységre jutunk.

– Akikkel mostantól együtt dolgozol, mennyire elkötelezettek erre a szolgálatra?

– Igazából itt érzem a felelősségemet. A testvérek szeretnének ebben a szolgálatban részt venni, de mindenképpen szükség van a biztatásra, a vezetésre. Ebben szeretnék segíteni, hogy ezt a bátorságot megkapják a testvérek, és menjünk együtt előre.

Beszélgetés dr. Szili Mihály gyülekezetvezetővel

– Mint a gyülekezet régi tagja, szolgája, vezetője, hogy ítéled, mire van szüksége a gyülekezetnek a mostani időszakban? Mik a legfontosabb tennivalók?

– Sok feladat vár az új lelkipásztorra a gyülekezetben is, hisz több mint másfél éve vagyunk pásztor (folytatás a következő oldalon)

Bemerítés Tokodon

2010. augusztus 29-én ismét örömteli ünnepélye volt a tokodi gyülekezetnek. Hálátelt szívvel ismét megnyithattuk bemerítőmedencénket Zsolt Noémi ifjú testvérnőnk kérésére és bizonyágtételére. Ő már kisgyerekkora óta látogatta gyülekezetünket édesanyjával és testvérével. Már régóta láttuk, hogy igyekszik Istennek tetsző életet élni, de csak most, egy nehezen helyrejövő autóbaleseti sérülése után döntött úgy, hogy kéri bemerítését, nyilvánvalóan vállalva elkötelezettségét Krisztus és a gyülekezet mellett.

Ünnepi istentiszteletünk imaórával kezdődött, ahol id. Vas Ferenc szolgált, beszélve arról, hogy a bemerítésben Istennek engedelmeskedve veszünk részt. A bemerítés előtti igehirdetésben arról hallottunk, hogy Isten országa mindenki számára értékes, s mindenkinek igyekezni kell megragadnia azt. Noémi a bemerítés előtt Ady Endre Köszönöm című versével fejezte ki háláját Istennek az ő nagyszerű munkájáért az életében. A bemerítés után hangzottak el köszöntések. Először gyülekezetünk vezetője bátorította a bemerítkezőt, és adta át a közösség ajándékát, egy Bibliát. Ez-

után trombitaduót, hegedűszólót és más felemelő zenei szolgálatot hallgattunk meg. Később a penci gyülekezet nevében Tamás Zsolt köszöntette Noémit mint unokatestvére, s most már lelki értelemben is testvére.

Minden bemerítés öröm, főként olyan kis gyülekezetben, mint a miénk. Emellett felhívás is a kitartásra és arra, hogy igyekezzünk hűségesnek maradni az úton, és ebben támogatásuk egymást.

Vas Ferenc, jr.

Hálaadó és bemerítés Sopronban

Kettős ünnepe volt 2010. október 17-én a Soproni Bárka Baptista Gyülekezetünknek. Hálaadó istentisztelet keretében emlékeztünk meg az Úr csodálatos gondviseléséről, és gyűjtöttünk a kolontári károsultak javára, ahol egyik gyülekezeti tagunk testvére is él. Ugyanakkor hálát adtunk két fehér ruhába öltözött testvérnőnkért is, akik világi, hitetlen háttérből érkezve nyertek új életet az Úr Jézus Krisztus váltsága által! Hitüket megvallva temették el régi életüket jelképesen is a hullámsírba, hogy új életben járjanak, immár a gyülekezet közösségében. Mindketten (Holnthoner Krisztina és Horváth Regina) bizonyágot tettek hitükről, és vállalták, hogy hűségesen követik Mesterüket, és bizonyágtévő életükkel munkálkodnak mások megmentésén. A gyülekezet nevében Csikár Brúnó gyülekezetvezető testvér köszöntötte testvéri szavakkal őket, és egy-egy Bibliát adott át számukra, hogy Isten ígéje legyen a legfontosabb olvasmányuk. Egész nap szolgálattévő vendégünk volt Király László testvér, a Dombóvári Körzet lelkipásztora családjával

Király László, Holnthoner Krisztina, Pátkai Béla és Horváth Regina

együtt. Az elhittet igemagvakat tegye az Úr gyümölcsözővé, és azért imádkozunk, hogy a két, új hitvalló testvérnőnk hűséges és buzgó szolgálattévője legyen gyülekezetünknek, Jézus Krisztus nyájának!

Pátkai Béla
lelkipásztor

Magyar–szlovák ökumenikus párbeszéd

A magyarországi és szlovákiai ökumenikus tanácsok közös megbeszélésének résztvevői

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa meghívására október 27-én Budapestre, az Ökumenikus Központba látogatott a Szlovákiai Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöksége. A magyarországi egyházakat D. Szevik Imre nyugalmazott püspök, az Ökumenikus Tanács elnöke, Gáncs Péter evangélikus püspök, Kalota József, a Konstantinápolyi Patriarchátus protopresbitere, az Ökumenikus Tanács alelnöke, dr. Mészáros Kálmán baptista egyházelnök, Tarr Zoltán, a református zsinat tanácsosa, Sztupkai Mihály metodista lelkipásztor és Dr. Bóna Zoltán, az Ökumenikus Tanács főtitkára képviselte. A Szlovákiai Ökumenikus Tanács képviselőjében Milos Klátik evangélikus püspök, az Ökumenikus Tanács elnöke, Fazekas László református püspök, az Ökumenikus Tanács alelnöke, Ladislav Krpala, az Ökumenikus Tanács főtitkára, valamint dr. Stefan Markus, a Testvérek Egyház, és Ladislav Bily, az ortodox egyház vezető személyiségei vettek részt a tanácskozáson. E találkozó a két évvel ezelőtti Révkomáromban megkezdett kétoldali megbeszélés folytatása volt.

A két ökumenikus tanács képviselői a jó hangulatú megbeszélésen beszámoltak hazájuk ökumenikus életéről és a mindkét országban idén lezajlott választások után kialakult új közéleti, politikai helyzet következményeiről.

A résztvevők megemlékeztek a közös történelmi múltról, ismertették és értékelték hazájuk egyházalapítási és egyházregisztrációs jogi szabályozását. A sokban különböző jogi helyzet ellenére több, mindkét országban jelentőséggel bíró kérdést és problémát érintettek. A két

ökumenikus tanács figyelemmel kíséri a nyelvtörvénnyel és a kettős állampolgársággal kapcsolatos fejleményeket, és bízik a két ország felelős vezetőinek, döntéshozóinak bölcsességében a még nyitott kérdések tisztázása tekintetében.

A jelenlevők megerősítették a megkezdett kétoldali kapcsolatok mélyítése és folytatása melletti elkötelezettségüket. Felmerült az is, hogy a jövőben érdemes lenne elgondolkodni a visegrádi országok ökumenikus tanácsai kapcsolatának szorosabbra fűzéséről, továbbá a két országot érintő ökológiai kérdésekben való egyházi együttműködésről. Szó esett az iszlámmal és más vallásokkal való párbeszéd tapasztalatairól és formáiról is.

A szlovák ökumenikus delegáció nyitottsággal fogadta a magyarországi ortodox és protestáns egyházak javaslatát a jövő évben esedékes magyarországi EU-elnökséghez kapcsolódó egyházi kezdeményezésekben való együttműködést illetően.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának képviselői meghívták a Szlovákiai Ökumenikus Tanács képviselőjét a jövő évi ökumenikus imahét budapesti nyitó alkalmára, továbbá megállapodtak abban, hogy az imahét egy napján a MEÖT képviselőjében egy magyarországi igehirdető Szlovákiában, illetve a Szlovák Ökumenikus Tanács képviselőjében egy szlovákiai lelkipásztor Magyarországon szolgál.

A két testület képviselőinek következő találkozására – a tervek szerint – jövőre szlovákiai helyszínen kerül sor.

MEÖT-iroda

(folytatás az előző oldalról)

nélkül. Bár ezt az úrt sikerült kipótolni Győri Kornél testvér áldozatos ügyintézésével. – Ezért nagyon hálásak is vagyunk a jó Istennek és Győri testvérnek is. A gyülekezet jó úton halad, de ennek a kibontakozása, véghezvitele nagy odaszánást igényel, amelynek a jeleit a beiktatás előtti időben is láthattuk Balogh Barnabás testvér szolgálatában. Ennek a szolgáló életnek a gyümölcseit várjuk majd lelkipásztor testvérünk itteni szolgálatától. A gyülekezetben főleg arra van szükség, hogy tiszta igét hirdessen, határozott eligazítást adjon a különböző áramlatokkal szemben, hogy senki el ne sodródjon. A tanítás mellett szükség van a gyülekezet különböző szolgálócsoportjainak a felkarolására, irányítására, főleg az ifjúság munkájában. 60 fiatal jön össze a keddi bibliaköri foglalkozásokon, és ők szomjasak az igére. Hoznak magukkal érdeklődőket is ezekre az alkalmakra. Szükség van egyrészt arra, hogy lelki otthont találjanak, másrészt hogy növekedjenek a hitben és az Úr Jézus Krisztus megismerésében. A szeretetszolgálat szervezésében és végzésében is kell az összefogás, mert sokféle módon számítanak ránk a városban.

– A szegedi baptista gyülekezetnek mi a város iránti sajátos feladata a sok-sok felekezeten, gyülekezeten belül? Lehet-e ilyen egyáltalán megnevezni?

– Konkrétan nem tudnék kiemelni olyan szolgálatot, ami mindeneket megelőzne. Arra van igazán szükség, hogy együtt tudjanak munkálkodni a gyülekezetek, mert nagyon káros lehet ennek a hiánya. Végtelenül rombolja az érdeklődést és az elindulást az egyházak, a keresztyén közösségek felé, ha látják a meg nem értést, a széthúzást, a szeretetlenséget. Azt látom, hogy az utóbbi időben Szegeden nagyon jól alakulnak a kapcsolatok az egyházak, a keresztyén közösségek között, és ez jó bizonyosság lehet a kívülről állók felé.

– A gyülekezetnek mi az erőssége?

– Elfogult vagyok, nehéz azt várni, hogy hibáit lássam, inkább az erősségeiről könnyebb szólnom. Az elkötelezettség és a szolgálatkészesség. Nagyon sok példáját adták a testvérek ennek ebben az időszakban, amíg nem volt állandó pásztor a gyülekezetnek. A Krisztusnak való szolgálat öröme hatotta át a testvérek áldozatos munkáját.

Őrhely

1957. május 7-én azt írtam a naplómba: osztálykirándulás. A középkori Pest város falát és a városkapukat szerettem volna megmutatni a tanítványaimnak. 42 tízéves fiú és én, a 19 éves tanító néni elindultunk gyalog felfedezni a régi várost.

Sokszor jártam már egyedül a Kálvin téren, ahol a városfalnak egy épén maradt részlete látható, több száz éves építőkövekkel, csipkés szegéllyel, és egy igazi, kedves kis őrtoronnyal. A várfalra emeletes ház épült, de az én szemem nem emelkedett feljebb a tornyocska sisakjához. Elképzeltem a toronyőr szolgálatát. Reggel korán felveszi a munkaruháját, fejére húzza a süvegét, magához öleli a kürtjét, és felmászik a város falára. Egész nap járkál a keskeny falon és őrködik. Jelzi, ha tűz van Budán vagy a Hatvani kapu táján. Negyedóránként megfújja a kürtjét, jelzi, hogy megint eltelt életünkben egy kis idő. Ha valami rendkívüli eseményt észlel, riadót fúj. Ő a város őre.

Kettesével mentünk végig a városon, hol a csapat elején mentem és vezettem őket, hol hátul tereltem a lemaradókat. Néha csendesítenem kellett a nagyhangúakat, máskor rámutatni egy érdekes látnivalóra. Olykor végigszaladt a szemem a csapaton, vajon megvan-e még az összes gyerek. Figyeltem őket az úttesten, leintettem az autókat. Mindenki segített.

A Kálvin téren elbűvölte őket a városfal maradványa. Meséltem nekik az esőben, hóban, viharban és hőségben hűségese szolgáló óráról.

Addig festettük szemünk elé a régi toronyőr személyét, külső és belső tulajdonságait, amíg eljutottunk a mai órállók szerepéhez.

Egész idő alatt egy ige járt a fejemben: „Őrhelyemre állok...”. Kértem Isten vezetését, hadd lehessen én is egy toronyőr! Ott, ahova ő állított.

Frittmann Lászlóné

Evangelizációs vilá kongresszus... (folytatás a címdalról)

A vilá kongresszus helyszíne, Fokváros madártávlatból

A keresztyén Egyház minden földrészen alapvető kihívásokkal néz szembe, amelyek nemcsak a létét fenyegetik, de hitének alapját támadják. „Az Egyház fontos globális kérdésekkel néz szembe, amelyek szükségessé tesznek globális beszélgetést, hogy globális megoldásokat találhassunk rá.” (Rev. Doug Birdsall, a Lausanne Szövetség elnöke)

Ennek a globális beszélgetésnek fórumot teremtve a Lausanne Mozgalom az Evangéliumi Világszövetséggel karöltve hívta össze a III. Lausanne-i Vilá kongresszust, amelyre a világon élő 420 millió evangéliumi keresztyén képviselőiben 197 országból több mint 4200 egyházi és missziós vezető jött össze a dél-afrikai Fokvárosban 2010. október 16–25. között. A kongresszus globális fórumot biztosított keresztyén vezetők számára – a kongresszus előtt, alatt és után –, hogy imádkozó szívvel közösen keressék Isten vezetését abban, hogy korunk kihívásai közepette hogyan képviselhetik Krisztus személyét és üzenetét érthető és kulturálisan helyénvaló módon. A dr. Billy Graham kezdeményezésére a svájci Lausanne-ban 1974-ben életre hívott I. Lausanne-i Vilá kongresszus és az 1989-ben a Fülöp-szigeteki Manilában megrendezett II. Lausanne-i Vilá kongresszus óta a világ – s benne az Egyház – új, globális kihívásokkal néz szembe.

Ezek között kiemelkedő fontosságúak a HIV/AIDS terjedése és ennek

következményei, a mélyszegénység kérdése, az emberkereskedelem és rabszolgaság még mindig tízmilliókat sújtó igazságtalansága, az iszlám és a keresztyén világ párbeszédének feszültsége, a drogkereskedelem és -használat terjedése, a családok, valamint az

alapvető társadalmi egységek és értékek eróziója, valamint a globalizációt mozgó technológiai fejlődés kihívásai és lehetőségei.

Ezen kihívások mellett az Egyháznak fel kell ismernie azt a tényt, hogy regionális szinten földrengésszerű elmozdulást élt meg az elmúlt száz esztendőben azzal, hogy a keresztyének háromnegyed része földünk déli és délkeleti régióiban él. Ez a változás önmagában kulturális kihívásokat is magában hordoz. Ezt a területi elmozdulást felismerve került a III. Lausanne-i Vilá kongresszus az Afrika legdélebbi fekvésű metropolisában, Fokvárosban megrendezésre – innen az elnevezése: „Cape Town 2010”.

A fent említett globális problémák és a keresztyénség területi eltolódása teljesen új helyzet elé állítják az Egyházat, melyek megújult cselekvést igényelnek a Krisztus által hirdetett evangélium alapján. A kongresszus fórumot teremtett arra, hogy az Egyház beismerje mulasztásait, felismerje felelősségét és lehetőségeit, megújítsa hitét és elkötelezettségét abban, hogy Krisztus személye, szeretete és üzenete gyakorlati választ ad az emberiség jelenbeli és örökkévaló problémáira.

Grész Gábor

A kongresszus eseményeit nagy kivetítőn keresztül is figyelemmel lehetett kísérni

NŐI SZEMMEL – NŐI SZÍVVEL

Ébredj, bizonyágtévő lélek!

Ebben a furcsán közömbös világban számunkra nemcsak szólam, hogy testvérek lehetünk, hanem valóság. A misszió jegyében a reformáció hónapjában Ökumenikus Női Találkozó helyszíne volt imaházunk 2010. október 2-án.

Pintér Márta evangélikus lelkész, az Ökumenikus Nőbizottság elnöke köszöntötte az ország különböző részeiről érkezett nőtestvéreket. Bizonyágtételében a mások előtt nyitott ajtókról, nyitott otthonról beszélt, azaz mi mennyire vagyunk nyitottak mások felé.

Ezen a napon főelőadóként vendégünk volt Elisabeth Mittelstadt, a Lydia magazin főszerkesztője. Bizonyágtétele számomra megint egy „ébredés” volt, hisz azt a kérdést vetette fel, amit már sokszor én is feltettem magamnak: Miért élek és miért vagyok a földön? Amikor próbák, nehézségek voltak az életemben, úgy éreztem, nincs értelme, hogy éljek. De Isten valaki által vagy egy-egy istentiszteleten keresztül szólt hozzám. Elisabeth arról is beszélt (Kovács Gézáné tolmácsolása által), amit megtapasztaltam életem során, hogy amikor jönnek a próbák, akkor még nem értjük, hogy miért történik mindaz éppen velem, ami körülöttem zajlik. De tudom, a nehézségek által is formálni akar, addig, míg meg nem látja saját magát énbennem. Isten arra akar tanítani, hogy soha ne feledkezzünk meg arról, hogy egyedül csak ő tud rajtunk segíteni, s így bízhatjuk Istenre gyermekeinket, férjünket, mun-

kánkat, hisz ő tudja őket megtartani és formálni a maga képmására. Amikor megalázzuk magunkat, és nem szégyellünk letérdevé imádkozni Istenhez, néha megengedi, hogy megértjük, miért is vannak nehézségek az életünkben. „Mert aki felmagasztalja magát, az megaláztatik és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.” (Mt 23,12)

Mi a célunk a földön? Hogy beteljesítsük küldetésünket, amit Isten ránk bízott egyen-egyenként, hogy világítsunk a világban, s adjuk tovább min-

denkinek az öröm üzenetét, s ezzel együtt hitünket. Ehhez adjon mennyei Atyánk engedelmes szívet!

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat!” (Mt 5,16)

Werb Csabáné
Pécs

Egy bögrényi szeretet

Nem is olyan régen olvashattunk egy nagyszerű adakozási gyakorlatról. Ismerősen hangzik: pöttyös bögre akció?

Most újra bátorítok minden kedves nőtársamat, testvéremet, hogy kis odafigyeléssel legyünk nagy segítők a női missziós munkának. Az adakozásról gyakran nagy összegek jutnak eszünkbe, ám nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a szót, miszerint sok kicsi sokra megy. Tényleg kicsire gondolok... Amikor hazamegyünk egy-egy vásárlás nap után, megtehetjük, hogy félretesszük a húsz- és ötvenforintosokat, például mindig ugyanabba a bögrébe. Ez nem pusztán a gyűjtés helye lesz, hanem az áldásé is, mert min-

den odaszánást Istenünk gazdag válasza követ. Kicsinek, kevésnek tűnhet, amit megteszünk, de gondoljunk arra, hogy nem egyedül tesszük ezt! Testvérnők szerte az országban ugyanezt gyakorolják, és amikor minden női körből, női csoportból beérkeznek az így összegyűjtött adományok a Nőbizottsághoz, új lehetőség nyílik egy missziós feladatra vagy egy beteg támogatására, megajándékozására. Ugye milyen egyszerű?

Legyünk részesei a nagy munkának, tegyük meg ezt a kis figyelmeséget, és élvezzük, hogy használ az Úr az ő munkájában!

Filemonné Krisztina

Gödöllői női csendesnap

Régi imakérése vált valóra október 9-én a gödöllői testvérnőknek: budapesti és környéki lányok és asszonyok töltötték meg az új imaházat. A fiatal házasságok által vezetett éneklésben megrázó hatása volt az „Éjjel-nappal angyal szeme vigyáz rám” kezdetű éneknek, hisz azokban a napokban ez valóságos bizonyágtétel volt pár nappal a vörösiszap-katasztrófa után. A szervezők nevében Kaszta Ferencné Ibolya hálával emlékezett az ötvenes években élt Török néni-re, aki akkor egyetlen hívőként egyedül tartott istentiszteletet, imádkozva, hogy a városban legyen egyszer gyülekezet. S mára fiatal családok egész sora, sok kisgyermekkel tartozhat ehhez a fejlődő közösséghez. A nap témája a szolgálát volt, ehhez mottóként hallottuk az alábbi idézetet: „Kérd munkádra Isten áldását, de azt ne kérd, hogy ő végezze el helyetted!” Dr. Kovács Gézáné Illdikó előadását Péter 1. levelére alapozta. A sürgető figyelmeztetés („mindennek vége közel van”) megszólít minket, hogy minden életterben törekedjünk betölteni küldetésünket. A bibliai családi értékrend kialakítása ma különösen árral szemben való úszást jelent, hogy a házasság ne szeretet nélküli társbérlet, a gyermeknevelés ne megterhelő kötelesség legyen. Bármit is harsog a környezet, a média, a mi valódi kincseink Isten parancsai legyenek! A gyülekezetben pedig mi nők a fő feladatunknak az imádkozást, az együttérzést, a vendégszeretetet kaptuk. Vajon jól sáfárokdom-e a rám bízott vagyonnal? Meg van-e Isten elégedve velem? S a munkatársaim, a szomszédaim megtudták-e már tőlem, hogy Isten szereti őket is? – fogalmazódtak meg sorra a kérdések. A bőséges közös ebéd után kisebb csoportokban, bizalmas légkörben oszthattuk meg élethelyzetünk aktuális kérdéseit, örömeit, gondjait egymással.

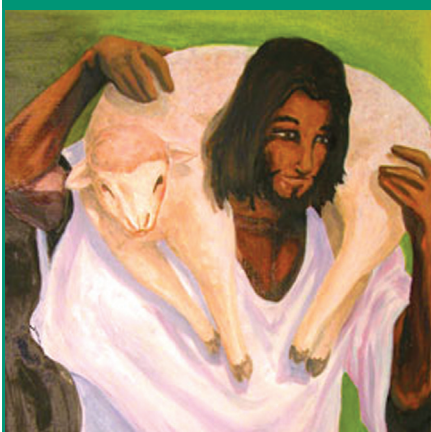
A résztvevők nevében köszönöm, hogy ott lehettünk.

Hálóné Cseh Ágota

IFIROVAT

Élőben
jelentkezünk!

A 23. zsoltár parafrázisa

A munkám ritmusát az Úr szabja meg.

Nem szükséges hajszolnom magam. Újra és újra találok egy csendes percet, egy lélegzetvételi szünetet, melyben magamhoz térek.

Olyan látomásokat ad, amelyek láttán összeszedem erőmet, és derűs nyugalom tölt el.

Olykor nagyobb erőfeszítés nélkül is sikerül valami. Ezáltal ráeszméltet, hogy bizakodónak kell lennem.

Sokszor észreveszem, hogy ha az Úrban bízom, nyugodt marad a szívem. Jóllehet nagyon sok a munkám, nem kell elvesztenem nyugalmam... Ő jelen van minden órámban és minden dolgomban. Ezért az események elvesztik fenyegető arcukat.

Gyakran a zűrzavar közepette is olyan élményben van részem, amely bátorságot ad.

Úgy érzem, mintha valaki frissítőt nyújtana, amelyben béke és védelem van.

Ilyenkor érzem, hogy növekszik az erőm, kiegyensúlyozott leszek, és sikerül a munka.

Mindezeket túl egyszerűen jó tudnom, hogy az én Uramnak nyomdokaiban járok, és hogy most és mindenkor otthon vagyok nála.

Toki Mijasina
japán lány

BKM (Budapesti Kocsmamisszió)

Lelki szemeimmel előre látom, hogy korunk farizeusai kedvenc törvényeikkel szembeállítják az itt leírtakat minden sorát, és keresik a XXI. századnak megfelelő követet, hogy ítéletük súlyát méltóképpen kifejezzék eme „léhaságot” olvasva.

Pedig Jézus ott volt. Egyszerűen, szimplán. Úgy, ahogy mindig is. Itt a vászon Nikodémussal beszélgetett. A János 3,16 kedvesen, érdeklődést felkeltve szólt. Lehet, hogy többen és jobban figyeltek itt a cigifüstön át, a korsó sör mellett, mint némely templom vagy imaház megszentelt falai között. Gondolatok ébredtek, beszélgetések kezdődtek. Lehetőséget kaptunk, hogy beszéljünk arról, hogy velünk miként történt a Nagy Találkozás Vele.

De miért is „jár” este kocsmába egy megtért, bemelegített emberekből álló társaság? Nem inni. Bár a teljes igazságot megvallva: a bodzaszörpük nagyon finom. A szendvicsük pedig egyenesen kiváló.

Szétfűrészelt fürdőkád hideg zománcát takaró melegíti fel és teszi kényelmes fotellé...

Hangulatos fények, 70-es évekből guberált pedálos játékautó lámpája világít ránk, fraktálok képei kígyóznak a falakon. Van egy stílusa... Szürreális, poénos, különleges, de ezen az estén igazán különlegessé az evangélium és Krisztus gyermekeinek jelenléte tette. Az evangéliumi tárgyú beszélgetések az ismeretlen kocsmázókkal, illetve azokkal, akiket a mieink hívtak el ide, ahova könnyebben jöttek, mint „templomi környezetbe”.

Három filmet is levetíthettünk, A zene addig elhalkult, és felcsendült Isten igéje, angol nyelven magyar felirattal. Tekintettel a jelentős számú külföldi vendégre, ez itt a lehető legjobb kombináció volt. Csodálkoztak is a külhoniak. Egy budapesti romkocsmában erre biztos nem számítottak. De érdeklődés és figyelem tükröződik az arcokon. Persze van megrökönyödés is, de akinek ez sok, van elég helyiség itt, ahová elvonulhat, ha nem kér belőle.

A vászon a bejáratnál volt. Szinte mindenki találkozott vele. Közben aktív résztvevője vagyok a forgatagnak, megállok egy pillanatra, és megcsípem magam. Alig

hiszem, hogy ez valóság. Keresztyén filmeket vetítünk Budapest egyik legfelkapottabb kocsmájában. Szabadon, ingyen, a helyi kreatív igazgató kedvességétől és jóindulatától övezve. Elkötelezett, megtért fiatalokkal, akik nem szégyellik az evangéliumot, mert tudják, hogy Krisztus ereje az. Ha elfelejtettem volna, most újra átélem, hogy nincs nagyobb kaland, mint Krisztus tanítványának lenni.

A teremben mindenütt a vászon felé fordulva nézik a filmet. Háromszor is vetítünk három rövid bibliai történetet. Közben vége az egyik filmnek. Indulunk beszélgetni. A beszélgetés mélyre megy, sok mindent felkavar. A bizonyágtétel hasít, vág, mint a gyémánt. Érzéseket mozgat meg, Krisztus iránti vágyat ébreszt, még ha ez nem is mindig fogalmazódik meg ilyen konkrétan.

Mi lepődünk meg a nyitottságukon és a pozitív hozzáállástól. Nagyon könnyű a filmeket átkötni a saját bizonyágtételünkbe. De innentől már tesztelnek minket. Az első, amire rákérdeznek, a szexuális életünk. Elgondolkodtató, hogy ez hitelességünk első számú mércéje előttük! Őszinték vagyunk, így továbbra is komolyan vesznek minket. A parázsnaság „hegyi beszédben” felvázolt mércéje már belőlük is őszinteséget hoz elő a provokatív hangvétel helyett.

Mindeközben tanulunk egymástól is. Lelkesedés, öröm, Krisztus iránti szeretet sugárzik a bizonyágtételekből. Még keresztyénként is jó hallgatni, mennyivel inkább ütős ez annak, aki ilyet még sosem hallott. Megnyílnak... Kiderül, mennyi sebből véreznek. De próbálják büszkén tartani magukat. Már csak magukban hisznek. Kérdésekre, hogy mit veszítenének, ha egyszer megpróbálnák Jézussal, a válasz, hogy: végül is...? Semmivel sem leszel hátrébb – bátorítom. Megígéri, ha kudarcot vall, megpróbálja. Ezek után most mit kívánjak neki búcsúzóul? Megköszönöm az őszinteségét. És szívből mondom neki, hogy örülök, hogy találkozottunk.

Ruhákon még sokáig érződött a cigifüst, de mi Krisztus jó illatát vittük közénk...

Varga Attila

Amikor az Úr Jézus ellátogatott a házamba I. rész

Az egész dolog akkor kezdődött, amikor az Úr Jézus egyik fiatal követőjét, aki városunkban tartózkodott, meghívtam, hogy lakjék nálam.

Ez a fiatalember igazán lángolt Krisztusért, egészen átadta magát neki. Lényének minden része teljesen az Úrnak odaszentelt volt. Nem mindig volt kellemes a társasága.

Nos, bármi történjék is, megállítottam a kocsit a házam előtt, és amikor az ajtóhoz közeledtünk, így szólt: „Érdekes lesz annak az embernek a házában lakni, aki 'Az igazi tanítványság'-ot írta”. (Magyarul is megjelent.)

Szavaira borzongás futott végig rajtam. Gondolatban azonnal elkezdtem végigjárni a ház különböző szobáit, és elgondoltam, mi mindent fog bennük látni. Megkérdeztem magamtól, hogy láthat-e majd valamilyen közvetlen kapcsolatot a tulajdonomat képező dolgok és Krisztus királyi uralma között, vagy felesleges luxusként fogja értékelni azokat, ami elárulja kemény közömbösségemet a világ rettenetes állapotával szemben. Komoly nyugtalanság fogott el, békességem odavolt.

Miközben azonban kinyitottam az ajtót, ezt gondoltam: „Miért gondolsz arra, hogy mit láthat ez a fiatal ember? Az Úr Jézus az, akinek tet-szened kell. És ő mindig látja a háza-dat. Mit lát ő ott napról napra? Eszembe jutott az, amit F. W. Grant mondott egyszer: „Nem létezik pontosabb, jobb teszt valamiről, mint amilyenek az Ő jelenlétében látjuk azt a dolgot”. Ettől azonban még rosszabbul éreztem magamat.

Kezdem elképzelni, hogy magát az Úr Jézust fogadtam be a házamba. Már nem az odaszánt életű tanítvány volt a vendégem, hanem maga a Mester. Ma ő nemcsak pásztorom és megmentőm volt, hanem az is, aki átvizsgál engem. Az ő jelenlétében úgy fogom látni a dolgokat, mint ahogy korábban még sohasem láttam.

Mielőtt azonban elindulnánk körutunkra a házban, meg szeret-

ném jegyezni, hogy az itt leírt dolgok valójában nem mind érvényesek rám és a házamra. Tudatosan úgy mutattam be azonban őket, hogy átfogó képet adjak arról, amit az Úr Jézus egy „normális” keresztyén otthon-ban láthatna.

A dolgozószo-ba

A ház ajtaja nyitva volt, és belép-tünk a tágas dolgozósobába. Pontosan előttünk állt szeretett íróasztalom. Ott heverték rajta betétkönyveim és biztosítási kötvényeim. Ma reggel vettem elő a fali páncélszekrényből, hogy átnézzem őket. A bizonytalanságnak és változásoknak ebben a világában bizonyos biztonságérzetet jelentett az átlapozásuk, de hát ezt mindenki meg fogja érteni. Amikor azonban hirtelen el kellett mennem hazulról, meggondolatlanul kinn felejtettem őket az íróasztalon.

Nagy bosszúságomra így még most is ott feküdtek, amikor az Úr Jézus lassan közeledett az íróasztalhoz. Még valami állt az íróasztalon – egy földgömb. Mellette állt kedvenc leszakító naptáram. Különös véletlen, hogy ezen a napon éppen a Máté 6,19–21 volt az ige: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”

Valahogy nagyon kínos volt számomra gazdagságomnak ez az akaratlan összemlére tétele. Ezért gyorsan összesöpörtem kincseimet, és visszatettem „szívem közepét” a páncélszekrénybe. Amikor visszamentem az íróasztalhoz, az Úr Jézus még mindig ott állt és a földgömbre nézett, s közben elgondolkodva nézegette a különböző földrészeket és országokat. (folytatjuk)

William MacDonald

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

CSORVÁS (békéscsabai körzet): **Békefi Ottóné Dénes Márta** növé-rünknek 67 földi esztendőit ajándékozott az Úr, akit több mint 50 év óta hűségesen követett. Porsátorát 2010. október 14-én helyeztük nyugalom-ba. A vigasztalás igéjét **Balog Miklós**, az alkalmi kórus és egy szólóének hirdette.

Meghívó

Szeretettel várunk mindenkit egy hálaadó megemlékezésre a Rakospalotai Baptista Imaházba (Bp. XV. ker., Kinizsi u. 86.). Ezen az alkalmon hálaadással emlékezünk meg a 2010. október 24-én elhunyt **Gerő Sándorné** testvérünk-ről 2010. november 25-én, csütörtökön 18.30-kor.

a Budapest József utcai
és Rakospalotai Baptista gyülekezet
testvérisége

H I R D E T É S E K

♦ **Telefonszám-változás** **Fodor János** nyugalmazott lelkipásztor új telefonszámai: baptifon: 06 (20) 886 02 27, vezetékes: 06 (21) 202 25 36.

♦ **Kiadó lakás** Hívó bérlőnek kiadó egy 1+fél szobás önálló gázfűtéses 1. emeleti téglalakás Kőbányán, a belvárostól 15 percre csendes környezetben. Érdeklődni lehet a 06-20/886-00-10-es telefonon.

♦ **Eladó ház** Sürgősen eladó egy felújított velencei családi ház áron alul, 24 millióért (szuterén + 2 szint). Minden megoldás érdekel! Azonnal beköltözhető! 20 886 0251

♦ **Albérletet kínál** Budapesten a 2-es metróhoz közel, a Pillangó parkban lányok vagy fiúk részére 2 szoba összkomfortos lakás kiadó. Telefon: 221-28-95-ös.

♦ **Albérletet kínál** Budapesten belvárosban jó közlekedéssel a József utcában 1,5 szobás, felújított lakás alacsony rezsivel kiadó. Érd.: 20/886-0518.

Békehírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: dr. Mészáros Kálmán egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula • Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Telefon: 352-9707/199 • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehirkok@baptist.hu • www.bekehirkok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/172 • A Békehírnök csekk számlaszáma: 11706016-22163851 • Kéziratot nem adunk vissza és nem őrzünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133-1256 • HU ISSN 1588-0117 (on-line) • Ára: 120 Ft

Kolontár halott

Iszaptárolón
étszakadt a gát,
iszap hömpölyög
úton, völgyön át.
Virágzó falut
most iszap borít,
halljuk szomorún
rádión a hírt.
Néptelen utcán
idős nő botol,
mögötte halkan
a halál lohol.
Üres otthonok
némán intenek,
hol vagytok szülők,
drága gyermekek?
Mind elfutottak
négy égtáj felé,
egy szál ruhában
fagyos tél elé.
Mindent elborít
vörös sírlepel,
rajta az írás:
ember, mit teszel!
Gyászdalt zeng a szél
Kolontár felett,
Kolontár halott,
immár vége lett!

Pecznyik Pál

Hogyan segíthetünk a kolontáriaknak és a devecserieknek?

A vörösiszap-károsultak javára történő adományokat a következő számlára várjuk: CIB Bank: 10700770-44698502-51100005

„iszapkárosultak” – megjelöléssel.

„Kora reggel álltunk munkába, még üresek voltak az utcák, csak a fegyveres rendőrök őrizték a magányos házakat. Épp az utat takarítottuk, amikor mozgólódás támadt. Kiderült, hogy Orbán Viktor, a miniszterelnök látogatta meg a lezárt területet. Megtisztelő, hogy távozásban, mielőtt beszállt az autóba, odalépett hozzánk, kezét fogott néhányunkkal, és sok erőt kívánt a további munkához. Borzasztó látni a pusztítást. Leírhatatlanok a körülmények. A tévében is láttam, de élőben minden egészen más. Mintha egy katasztrófafilm kelt volna életre. Megrázó, ami az itt élőkkel történt. Viszont jó volt látni az összefogást, a segíteni akarást. Jó érzés, hogy én is kivehetem a részem belőle” – mesélte a BSZA egyik önkéntese. (részlet előző számunkból)

Húszéves a Magyar Református Presbiteri Szövetség

Húsz évvel ezelőtt, 1990-ben úgynevezett „alulról jövő kezdeményezésként” alakult meg a Református Presbiteri Szövetség. Az alapítók arra vállalkoztak, hogy az állami ellenszél megszűnésével a presbitereket szolgálatra buzdítsák, hitükben és keresztyén identitásukban erősítsék. Fontos feladatul tűzték ki a presbiteri konferenciák, csendesnapok és továbbképző alkalmak rendezését. Mára a szövetség közhasznú szervezetté nőtte ki magát, és immár 19 éve kéthavonként megjelenik a „Presbiter”, a szövetség lapja. A jubileumot 2010. október 9–10-én kibővített elnökségi üléssel és templomi hálaadó istentisztelettel ünnepelték meg.

Az ünnepi igehirdető dr. Bogárdi Szabó István dunamelléki püspök volt. A Jelenések könyvéből (11,1–2) vett textus alapján hirdette Isten ígését, amelyben különösen a presbiteri hivatás lényegére irányította a figyelmet. „Újjászületett, kegyelemben járó, az egyház sorsát hordozó, Isten dicsőségéről bizonyágot tevő, Isten szeretetével világot átforgató emberek legyenek a presbiterek! Soha nem hagyható figyelmen kívül a presbiteri szolgálat spirituális vetülete, mert a presbiteri szolgálat csak az imádkozással kezdődhet, és az imádkozásban teljesedhet ki. Hálát kell adni azokért a presbiteriekért,

akik kérés nélkül is (de nem meghatalmazás nélkül), akik buzdítás nélkül is (de nem elhívás nélkül) végzik ezeket a szükséges és fontos szolgálatokat” – mondta igehirdetésében az egyházkerület püspöke. A Kálvin téri református templom istentiszteletére és a nyilvános elnökségi ülésre vendégként meghívták Marosi Nagy Lajos testvérét, a baptista egyház Presbiteri Tanácsának elnökét, aki testvéri hangon ígérel és szolgálatra buzdító szavakkal köszöntötte a nagyszámú presbiteri gyülekezetet. Beszédében olyan Krisztus szerinti tekintélyt kívánt a presbiteri társaknak, amely az Úr és a testvériség szolgálatán alapszik. Az ünnepi elnökségi ülést dr. Szabó Dániel elnök és dr. Szilágyi Sándor főtítkárral vezette. Dr. Judák Endre presbiterképzési titkárral a képzés céljairól, dr. Békefi Lajos, a „Presbiter” főszerkesztője a lap küldetéséről beszélt. A határozati javaslatok elfogadása után lehetőség nyílt a felvidéki, az erdélyi és a kárpátaljai küldöttek megszólalására is. A zárszót követő hálaimádságot Mikó László, a szövetség missziói titkára mondta. A jubileum alkalmából színes emlékfüzetet jelentettek meg „20 éves a Magyar Református Presbiteri Szövetség” címmel.

M.N.L.

Szegedi találkozó

Három egyházkerület lelkipásztorai találkoztak Szegeden. Az elmúlt év őszén Gyulán megvalósult találkozó folytatásaként idén Szegeden október 15-én találkoztak a két magyarországi egyházkerület lelkipásztorai kiegészülve az erdélyi Nagyvárad Missziókerületből érkező szolgatársakkal.

A napkezdő áhítatot követően Beke László péceli lelkipásztor elő-

adását hallgatták meg a jelenlevők. A nap témája a lelkipáncsózás válság idején volt. Az elhangzott gondolatokat foglalta keretbe az Ékes-kapuban letett sánta férfi találkozása Péterrel és Jánossal (ApCsel 3,1–10). Legyen életgyakorlattá válta mindaz, amit inspiráló üzenetként vehetünk át!

Matuz József
Gyula

